

ani nárok na zvláštní uspokojení podle § 67 sl. vyr. ř., pokud se týče podle §§ 42 a 43 sl. konk. ř. Nemůže se proto žalobkyně cítiti stížena napadeným rozsudkem, kterým její obmezená žalobní prosba byla zamítnuta pro tentokráte.

Čís. 9970.

Pohledávka (směnka) neplatná vzhledem k § 47 vyr. ř. jest již od původu neplatná a nestává se neplatnou teprve rozsudkem. Tříletou promlčecí lhůtu § 47 vyr. ř. nelze počítati teprve ode dne, kdy bylo právoplatně rozhodnuto, že pohledávka (směnka) jest neplatná. Co nemůže dlužník z důvodu § 47 vyr. ř. žádati zpět vzhledem k promlčení, nemůže si ani započítati na kvotu.

Aktivní oprávnění směnečného solidárního dlužníka k vymáhání zaručené pohledávky (vyrovnací kvoty) proti hlavnímu dlužníku, jest dáno již tím, že mu věřitel připsal svou pohledávku jako směnečnému solidárnímu dlužníku k tíži, ježto hlavní dlužník neplatil.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Rv I 1543/29).

Žalující firma Bratři R. byla v obchodním spojení se žalovanými Oskarem a Alfredem S-ovými, veřejnými společníky firmy S. K vyrovnacímu řízení firmy Bratři S. a jejich veřejných společníků Oskara a Alfreda S-a přihlásila žalující firma jednak pohledávku z obchodního spojení 148.000 Kč, jednak pohledávku z důvodu ručení firmy Bratři S. spočítelně v Ú., jak bude dále uvedeno. Vyrovnání firmy Bratři S. bylo potvrzeno s vyrovnací kvotou 35%. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se firma Bratři R. na žalovaných Oskaru a Alfredu S-ových zaplacení 35% kvoty z oněch dvou pohledávek, jež činila 93.800 Kč a omezila žalobu, uznávši platy žalovaných ve výši 9.920 Kč, takže zažalováno bylo 83.880 Kč. Žalovaní namítli ještě další srážky, především útraty směnečné žaloby, rozsudečného a exekuce. Pokud jde o tyto útraty směnečné žaloby, rozsudečného a exekuce měla se prý věc takto: Ujednáním ze dne 10. března 1923 převzala firma Josef K. dluh žalovaných 148.000 Kč v celé jeho výši k placení přes to, že již bylo zahájeno vyrovnávací řízení o jmění žalovaných. Fa K. a syn vystavila na tento peníz bianco směnku, kterou žalující strana dne 13. července 1924 zažalovala. Spor zůstal v klidu, protože firma K. na místě zažalované směnky vystavila novou směnku. Zažalováním první směnky a dotyčným ujednáním vznikly útraty, (rozsudečné, útraty žaloby a připravené exekuce a útraty Dr. F-a), jež žalovaná strana na naléhání žalobkyně a jejího zástupce Dr. F-a musela zaplatiti. Žalobkyně neměla však právo na tyto útraty, protože směnka vydaná za vyrovnacího řízení žalovaných znamenala nepřipustnou výhodu pro jednoho věřitele a byla proto právě tak jako druhá směnka nicotná. To bylo, když městská spořitelna v Ú. jako držitelka oné druhé směnky ji zažalovala, uznáno všemi třemi stolicemi. Jest proto žalobkyně povinna, ony útraty, které neprávem na žalovaných

vymohla, od své pohledávky odpočítati. Ale ani zbytek není po právu, poněvadž žalující straně namítá žalovaná řadu vzájemných pohledávek, zbytek převyšujících, jmenovitě vzájemné pohledávky z odběru a z dodávek zboží mezi stranami plus minus 40.000 Kč. Co se týče druhé pohledávky žalobkyně, kvoty ze zápůjčky 120.000 Kč, kterou žalovaní od městské spořitelny v Ú. obdrželi, a za niž se žalující strana zaručila, namítají žalovaní nedostatek aktivní legitimace, popírajíce, že žalobkyně tuto pohledávku u městské spořitelny v Ú. hotově zaplatila. Ano se tak nestalo, není žalobkyně ohledně této pohledávky věřitelem, nýbrž městská spořitelna v Ú., která také tuto pohledávku svým jménem k vyrovnání žalované strany přihlásila a pro vyrovnání hlasovala. I kdyby však žalobkyně byla oprávněna tuto kvotu uplatňovati, byla by žaloba bezdůvodná, protože kvota ta až na 571 Kč 23 h je zaplacená. Žalovaní totiž i po vyrovnání obchodovali s městskou spořitelnou v Ú., na kterou stále docházely platy od zákazníků žalovaných. Žalovaní tyto platy nevyzdvíhovali úplně a propočítali je na uhrazení vyrovnací kvoty a ze zbytku kryli úrok z běžného účtu 20.000 Kč. Tak bylo na kvotu propočítáno pro žalované 41.428 Kč 77 h, čímž kvota 42.000 Kč zanikla až na 571 Kč 23 h. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni 83.802 Kč. Důvody: Podle všeobecných zásad průvodních má žalobkyně prokázati vznik pohledávky a žalovaní mají prokázati skutečnosti, které pohledávku zase zrušily. Nesporno a tím prokázáno jest, že žalobkyně byla se žalovanou v obchodním spojení až do roku 1922 a že svou pohledávku z tohoto spojení přihlásila k vyrovnacímu řízení o jmění žalovaných zahájenému v roce 1922. Ohledně výše této pohledávky se strany rozcházejí, dle tvrzení žalobkyně činila pohledávka 148.000 Kč, kdežto dle žalovaných i s úroky dnem 16. prosince 1922 147.338 Kč 91 h. Jest tudíž co do výše mezi stranami rozdíl nepatrný. Spisy o vyrovnacím řízení fy Bratří S. (žalovaných) jest prokázáno, že usnesením ze dne 16. prosince 1922 bylo zahájeno vyrovnací řízení o jmění firmy Bratří S. a jejich společníků Oskara a Alfreda S-a a že k řízení tomu přihlásila žalobkyně pohledávku i s úroky 148.917 Kč 88 h, pro něž jí bylo přiznáno právo hlasovací, že žalovaní sice v žádosti o zahájení vyrovnacího řízení uvedli pohledávku žalobkyně jen 141.164 Kč 13 h, že však za vyrovnacího řízení nečinili námitky výši pohledávky žalobkyně, jak ji přihlásila, a na tom základě uzavřeli narovnání. Má proto soud za to, že uzavřením narovnání žalovaní uznali pohledávku žalobkyně ve výši žalobkyni přihlášené 148.917 Kč 80 h, a proto právem žalobkyně bere za základ svého nároku 148.000 Kč, z čehož 35% kvota podle narovnání činí 51.800 Kč. Tím jest prokázán vznik pohledávky žalobkyně ohledně kvoty ze 148.000 Kč. Jde o to, zda tato pohledávka a pokud zanikla, což má dokázati strana žalovaná. Nesporno a tím prokázáno jest, že žalovaná na kvotu zaplatila 4.000 Kč a 5.920 Kč, celkem 9.920 Kč, o což žalobkyně žalobu omezila, takže z kvoty 51.800 Kč zbývá již jen 41.880 Kč. Ostatní položky uplatňované v odpovědi na žalobu nemůže žalovaná od kvoty odečítat. Je totiž seznáním svědků Dr. Alfreda S., Josefa K-a ml. a Josefa K-a st. ve spojení se spisy krajského

soudu Cs 3/26 prokázáno toto: Fa městská spořitelna v Ú. zažalovala u krajského soudu v J. pod č. Cs 3/26 proti fě Josef K. a syn dne 26. prosince 1926 148.000 Kč z důvodu, že firma podepsala jako příjemkyně dvě směnky, při nichž vydatelkou a remitentkou byla firma Bratří R. (žalobkyně). K této žalobě byl vydán platební příkaz ze dne 26. února 1926, jehož útraty byly 457 Kč 16 h. Proti tomuto směnečnému příkazu podala firma Josef K. námitky a dne 27. května 1926 oznámily strany soudu klid řízení. Fa Josef K. převzala totiž dluh žalovaných u fy Bratří R. ve výši 148.000 Kč, na který byly vydány dvě směnky, a když fa K. neplatila, konali dotyčné platy Bratří S-ové (žalovaní). V červenci 1924 bylo ujednáno v místnostech spořitelny v Ú., že před uvedeným druhým sporem již předcházející směneční řízení sporné o týž obnos mezi nynější žalobkyní a firmou K. zůstane v klidu a že žalovaná firma Bratří S. zaplatí útraty směnečné žaloby jakož i připraveného návrhu exekučního a vůbec všechny útraty s tím spojené. Soud má tyto okolnosti za prokázané řečenými průvody, jež jest navzájem a v souvislosti doplniti. Z okolností takto prokázaných však vyplývá, a nabyt soud přesvědčení o tom, že žalovaná strana, zavázavši se útraty prvé směnečné žaloby zaplatiti, nemůže nyní tyto položky jmenovitě 1.480 Kč, 1.324 Kč 40 h, 130 Kč 39 h a 500 Kč odpočítavati od kvoty z pohledávky 148.000 Kč, neboť útraty ty se netýkají přímo kvoty. Žalovaná strana nemůže v té příčině namítati, že neměla ony položky platiti, poněvadž by se to přičilo § 47 vyr. řízení, ana od řečeného ujednání uplynula již tři léta, takže nemůže pro preklusi nárok ten uplatňovati. Spisy krajského soudu v J. Cs 3/1926 je sice prokázáno, že směnečný platební příkaz Cs 3/26 byl právoplatně zrušen z důvodu, že původní směnka vystavená firmou K. jako přijatelkou a úmluva s firmou Bratří R. v té příčině jest neplatná podle § 47 vyr. ř., ježto účelem tohoto ujednání a vydání směnky bylo, by firma Bratří R. ve vyrovnacím řízení firmy Bratří S. dostala plné zajištění své pohledávky 148.000 Kč, čímž jí byla poskytnuta výhoda oproti jiným věřitelům. Avšak žalovaná nemůže se z důvodu toho dovolávati neplatnosti platů podle řečeného ujednání, neboť neplatnost podle § 47 vyr. ř. by mohli namítati věřitelé, nikoliv sám smluvník, proti druhému smluvníku, nehledíc ani k tomu, že nárok žalovaných je již, jak uvedeno, prekludován. Pokud jde o další položky 78 Kč a 4.690 Kč 89 h, je prokázáno seznáním svědka Viléma Sch-a, že firma Bratří S. dopisem ze dne 8. ledna 1924 dopsala městské spořitelně v Ú., že poukazuje na jejich účet pošt. šek. úřadem 4.690 Kč 89 h, podle připsané úpravy a že úprava ta zněla: »4% úroky ze 148.000 Kč od 10. března 1923 do 1. ledna 1924«. Žalobkyně přiznává, že tyto peníze byly placeny spořitelně v Ú., tvrdí však, že se to dalo jménem firmy Josefa K. Ježto dle seznání svědka Sch-a 4.690 Kč 89 h bylo poukázáno na úroky z pohledávky 148.000 Kč, nemohou je žalovaní počítati na kvotu z pohledávky. Že i 78 Kč žalovanými nesporně placených spořitelně města Ú. bylo placeno jen na úroky, není prokázáno seznáním svědka Viléma Sch-a, a proto soud tuto položku od kvoty odpočítává podle § 1416 obč. zák. jakožto plat na dluh pro žalované nejtěživější. Proto také co do

této částky byla žaloba zamítnuta. Za tohoto stavu věci zbývá ze kvoty na pohledávku 148.000 Kč nezaplacených 41.802 Kč. Pokud jde o kvotu z pohledávky 120.000 Kč, jest prokázáno seznáním svědka Viléma Sch-a ve spojení s nesporným přednesem stran, že žalující firma Bratři R. podepsala směnečný blanket vydaný žalovanými na zajištění pohledávky městské spořitelny v Ú. 120.000 Kč, a že se za pohledávku tu zaručila, že žalovaní na pohledávku tu od roku 1925 nic nezaplatili, že firma Bratři R., na jejíž účet to bylo přepsáno, platila na tuto pohledávku a že zbývá ještě na jejich účtu z tohoto důvodu nezaplacených 29.000 Kč. Z těchto prokázaných okolností vyplývá, že žalující firma zárukou podstoupila záruku solidární, což zejména jest patrné z toho, že podepsala směnečný blanket, a proto ovšem, pŕněvadž žalovaná strana neplatila na směnku a žalobkyni pohledávka městskou spořitelnou v Ú. byla k tíži připsána, může žalobkyně podle §§ 1357 a 1358 obč. zák. vymáhati na žalovaných kvotu této pohledávky. Jest tudíž bezdůvodná námitka nedostatku aktivního oprávnění. Ježto výše kvoty a její základ jest nesporný, jest povinna žalovaná strana i tuto kvotu 42.000 Kč žalobkyni zaplatiti. Podle toho celá povinnost žalované strany činí 41.802 Kč a 42.000 Kč, úhrnem 83.802 Kč a proto bylo žalobě v tomto rozsahu vyhověno. Žalovaná strana namítala vzájemné pohledávky z odběru a z dodávek zboží mezi stranami plus minus 40.000 Kč. O námitce té však nemůže soud vůbec jednati a rozhodovati, neboť pohledávka ta nebyla ani přibližně substancionována a nebyla také ani číslicí určitě uvedena (slova plus minus) a takovou neurčitou pohledávku nelze započítati podle § 1438 a násl. obč. zák. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatelé brojí proti právnímu názoru procesního soudu, že si žalovaní nemohou odpočísti od vyrovnací kvoty útraty směnečného sporu Cs 3/26, ač v onom sporu bylo právoplatně rozhodnuto o neplatnosti směnky. V této věci stačí poukázati k tomu, že žalovaná strana udělila tehdy příkaz spořitelně v Ú. o způsobu súčtování této položky a před uplynutím tříleté lhůty nepoužila svého práva podle § 47 vyr. řádu žádati vrácení dotyčné částky. Vývody odvolatelů, že žalovaní nemohli vystoupiti žalobou proti žalobkyni o vrácení toho, co platili, jelikož prý jim ve sporu hroziti mohla námitka započtení na neuspokojenou dosud pohledávku žalobkyně, pokud se týče na kvotu vyrovnací, nejsou podstatné, neboť, chtěli-li žalovaní v propadné tříleté lhůtě nárok svůj uplatniti, mohli tak učiniti právě na účet dlužné vyrovnací kvoty. Naproti tomu názor procesního soudu, že jen vyrovnací věřitelé byli by oprávněni k žalobě o vrácení platů podle § 47 vyr. ř., nemá v zákoně opory. Částka 4690 Kč, jak prvý soud zjistil, placena byla z rozkazu firmy Josef K. a nelze proto uplatňovati, že to bylo placeno přímo žalovanou a právě na vyrovnací kvotu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy správně dovodily, že si žalovaní nemohou srážeti útraty směnečného sporu již proto, že nepoužili tohoto práva v propadné lhůtě.

tří let (§ 47 vyr. ř.). Vzhledem k vývodům dovolání jest však ještě dodati, že není správným názor dovolatelů, že tříletou promlčecí lhůtu bylo počítati teprve od 23. dubna 1927, kdy prý bylo ve třetí stolici rozhodnuto, že jest směnka neplatná, neboť, byla-li sporná pohledávka vůbec neplatnou, byla jí již od původu a nestala se neplatnou teprve rozsudkem. Nemohou-li žalovaní žádati vrácení oněch útrat, nejsou ani oprávněni, započítati si je na kvotu, což by bylo v podstatě totéž. Z toho, že žalobkyně sama od sebe nevrátila tyto částky žalovaným, ještě nutně nevyplývá, že je chtěla súčtovat na kvotu. Jinak není pro tuto domněnku žalovaných ve spisech opory a jsou i další důsledky, které z ní žalovaní vyvozují, bezpředmětné. Pokud dovolatelé namítají, že nebyli povinni platiti úroky z pohledávky 148.000 Kč za dobu po zahájení vyrovnacího řízení, a že mělo býti 4.690 Kč 89 h, představujících 4% úrok za dobu od 10. března 1923 do 1. ledna 1924 z těchto 148.000 Kč započteno na kvotu, jest jim připomenouti, že sami určili dopisem ze dne 8. ledna 1924, tedy již po skončení vyrovnacího řízení 23. května 1923, že má býti těchto peněz použito k úhradě oněch úroků. Nebylo tedy příčiny, by s nimi bylo naloženo jinak. Jest proto bezpředmětnou i námitka, že nárok na tento úrok byl neplatným, ana byla ve sporu Cs 3/26 sama pohledávka 148.000 Kč prohlášena za neplatnou, nehledíc k tomu, že v ý r o k e m rozsudku ze dne 14. října 1926 neplatnost pohledávky vyslovena nebyla, a nehledíc ani k předpisu § 1432 obč. zák. poslední věta. Legitimace žalující firmy co do vymáhání kvoty z pohledávky 120.000 Kč, jest dána již tím, že Městská spořitelna v Ú. připsala tuto pohledávku žalobkyni jako směnečné solidární dlužnici k tíži, poněvadž žalovaní neplatili (§§ 1357 a 1358 obč. zák.).

Čís. 9971.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jsou-li v kruzích zákaznictva pro podnik příznačná trojčíselná čísla, může z užívání tohoto zevnějšího zařízení vzejíti záměna s podnikem jiným, třeba bylo k číslům připojeno vždy slovné označení výrobku.

S hlediska § 1 zák. nezáleží na tom, zda podnikatel trpí hmotnou škodu záměnou, již odpůrce přivodil zneužíváním zvláštních zevnějších zařízení jeho podniku, platících pro tento podnik v kruzích zákaznických za příznačná, stačí, že si odpůrce vytýkaným jednáním zjednal na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi soutěžní výhodu.

Při posuzování zaměnitelnosti zevnějších zařízení jest se postaviti na stanovisko průměrného zákazníka, v jehož paměti utkvěla jen jakási více méně mlhavá představa zevního zařízení, a jenž zcela povšechně již z dosti vzdálené celkové obdoby dvou v jednotlivostech se dosti rozcházejících zevních zařízení různých podniků usuzuje, že pocházejí z téhož výrobního pramene.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Rv I 1557/29.)